

Синиша Соћанин

ЦРТИЦЕ

1.
Нежно га је волела кад га је заболоо зуб.
Извадила је свој зуб и ставила му га у уста.

Пожалио се и на јетру.
Завукла је руку, ишчупала себи јетру и нагурала му је у стомак.

Кад му се у бубрегу заглавио камен, није могла да поднесе његов бол.
Откинула је себи десни, здрави бубрег и наместила му га. Пошто је био нешто мањи и није могао лепо да легне, морала је да одгризе и један део свог левог и подглави га.

Осетио је пробадање у леђима.
Без размишљања је подигла обе руке и извукла себи кичму преко главе, лако као да скида џемпер. Уднула ју је у њега полако и нежно, с пуно љубави, и стропоштала му се на стопала да му угреје ноге, хладне због лоше циркулације.

Он је наставио да се жали на простату понављајући да му она не може помоћи и да мора да потражи решење негде другде.

2.
– Ако наиђу твоји и виде те са мном, убиће те.
– И тебе ће твоји, ако наиђу и виде те са мном.
– Ако наиђу моји и твоји и виде се, побиће се.

– Ако моји побију твоје, а твоји моје не побију, хоћеш ли остати са мном?

3.

Имала је свог мушкарца, волела га посвећено и темељно, чувала га као своје чаробно следовање мушкости.

Чешљала га је.

Бријала га је на местима.

Сецкала му нокте.

Чистила му уши.

Мацкала га кремама.

Цедила бубуљице.

Одједном, он тако више није могао. Нешто му је дошло и побунио се.

Њихову љубав – очешљану до голе коже, обријану до меса, исецкану до зглобова, очишћену до кости, намацкану до крви и исцеђену до сржи – то је у последњи час спасило од сигурне пропасти.

4.

Ја те волим, рече.

Ја тебе не, рече.

Зашто ме онда пушташ тако близу, упита.

Зато што ме волиш, рече.

Можда онда и ти мене волиш, рече.

Одмакни се, рече.

5.

После дугог смишљања праве ствари коју ће да учини, рекла је погрешну реч.

После дугог смишљања правих речи које ће употребити, учинио је погрешну ствар.

Ништа што је после тога рекао није могло да исправи бол који јој је нанело то што је учинио.

Ништа што је после тога учинила није могло да исправи бол који му је нанела та погрешна реч.

Могли су и да опросте, али ко би смео да нешто учини, или да о томе проговори?

6.

Себи је поклонио њу. Био је поносан на себе и сматрао је да заслужије такав поклон на којем ће му сви завидети.

Она је себи поклонила њега. Заслужила га је као награду за упорно сањарење о животу који је у складу са њеним прохтевима.

Ставили су се међусобно у најскупље кожне футроле и носили су једно друго у џепу, тако да вршак увек вири. Вадили су једно друго на сто заједно са кључевима од аутомобила и мобилним телефонима у бојама усклађеним са футролама и гардеробом и ташнама и аутомобилом и пићима која су пили из једноногих чаша које стреме у висину и хватају се негованим прстима.

На њих није падала прашина. Дланови их нису гужвали. Сунце их није бледело.

Кад су једном оцепарени и распарени од футрола, голотиња их је страшно голицала да су се зацењивали и зацењивали на сунцу, у прашњавим длановима џепароша.

7.

Нису се познавали пре састанка. Заједнички пријатељи су им уговорили упознавање, и разбежали се.

У кафеу их је чекао резервисан сто – пријатељи су мислили на све.

Толико их је било срамота што су дошли, јер су признали своје самоће, да су се обоје претварали да им није важно, и говорили о својим животима богатим садржајем.

Он је срећан човек, успешан, зрео и организован.

Она је самостална, ради на себи, задовољна је и има јасне циљеве.

Разменили су самозадовољства, појели свако своју вечеру.

Кад су се растајали, отишли су до шанка да плате рачун. Он је сматрао

да је нормално да плати он, да буде кавалер и покаже како може да обезбеди ствари, а да не трепне.

Она се успротивила, и пожелела да плати своје. Било јој је важно да покаже како она може сама да обезбеди, да је њој потребан неко ко баш то разуме, ко поштује све што је постигла и каква је постала за све ове године које је провела сама.

Плаћено је, рекао је конобар. Унапред плаћено. Из његовог учтивог осмеха одјекнула је брига заједничких пријатеља.

Обли их стид, ужасан стид.

8.

Лето је заслепљивало потиљке. Пљусак који је треснуо по прабини само је умио врело поподне, као мама у пролазу мусаво дете.

Са по пластичном чашом у руци, дечак и девојчица су се играли у плитком потоку.

Окренули су чаше и поклапали пуноглавце.

Овај си ти, сад сам те ухватила – рекла је и поклопила једног.

Ово си ти, сад сам те ухватио – учинио је исто.

Мајке су повикале са прозора, било је време ручку. Дечак и девојчица су потрчали.

Стшани, повикала је. Не можемо их ишако остшавиши!

Вратили су се, привукли чаше једну другој и поклопили пуноглавце да буду под једном, заједно. Потом су одјурили свако својој кући.

Заробљени у трачку стајаће воде, пуноглавци су дуго били срећни јер су заједно, а после – непресушног потока се нису ни сећали.